

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. C., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), trvale
bytem X,
zastoupený: JUDr. Petr Novotný, advokát, se sídlem
Archangelská 1568/1, 100 00 Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha,

v řízení o žalobě ze dne 6.10.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2022 č.j. CPR-
14729-6/ČJ-2022-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 6.10.2022 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2022 č.j. CPR-14729-6/ČJ-2022-930310-V230, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského

ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 25.4.2022 č.j. KRPP-61963-15/ČJ-2022-030022, ve věci správního vyhoštění, kdy žalovaný rozhodl takto: Protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, **odvolání se dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.**

2. **V žalobě** žalobce mimo jiné uvedl, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že jednak porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu.

V rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by žalobce pobýval na území České republiky (dále jen **ČR**) bez platného pobytového oprávnění. Poukázal na skutečnost, že není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 3.7.2021. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. X, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Žalobce upozornil na fakt, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Zdůraznil, že není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 3.7.2021 do doby pobytové kontroly, když nic takového nebylo ze strany žalovaného řádným způsobem prokázáno. Uvedený závěr žalovaného se nezakládá na pravdě. Není proto ani pravdou, že by žalobce pobýval ode dne 1.10.2021 do dne 24.4.2022 na území ČR bez oprávnění. Žalobce zdůraznil, že se v době pobytové kontroly, tedy dne 24.4.2022, nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu, když nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Je tak evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci. Žalobce poukázal na fakt, že v jeho případě tak nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.

Dále žalobce zdůraznil, že absolutně nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti - do Moldavska, když kategoricky nesouhlasil s opatřeným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Ev. č.: MV-91332 2/OAM-2022. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, když se jedná o nedemokratickou zemi, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavsko je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Následně žalobce poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá očekávat zhoršení bezpečnostní situace. Také upozornil, že v proruském Podněstří došlo v minulých dnech na střelbu z granátometů, když série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří, a uvedl, že s ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se v případě svého návratu do své domovské vlasti reálně obává o svůj vlastní život.

Žalovaný tak dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušil také § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost žalovaného dotýká, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce výše uvedené rozhodnutí odmítá s tím, že pro něj nejsou splněny zákonné podmínky.

Žalobce se na rozdíl od závěrů napadeného rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), v délce 18 (osmnácti) měsíců. Dále se žalobce na rozdíl od napadeného rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a rozhodl, že je žalovaný povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to do třech dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21.9.2022 č.j. CPR-14729-6/ČJ-2022-930310-V230** bylo projednáno odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.4.2022 č.j. KRPP-61963-15/ČJ-2022-030022, ve věci správního vyhoštění, kdy žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání dle § 90 odst. 5 správního řádu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jak uvedeno shora. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 25.4.2022 bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 18 měsíců s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 a dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu tedy byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

K jednání, jež je rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalobci vytýkáno, bylo žalovaným zjištěno, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byl aplikován na základě zjištění, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn v době od 1.10.2021 do 24.4.2022. (*V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeného žalovanému dne 2.5.2022, namítal žalobce stejné vady rozhodnutí jakožto v žalobě, proto je nadbytečné je znovu opakovat, když jsou uvedeny výše.*) Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně v rozsahu, v jakém mu ukládá správní řád, přičemž vycházel zejména z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání podané dne 2.5.2022, spisového materiálu týkajícího se řízení o správním vyhoštění vedené pod č.j. KRPP-61963/ČJ-2022-030022.

Žalovaný jako odvolací orgán posoudil spisový materiál týkající se uvedeného správního řízení ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu a k hledisku zákonnosti konstatoval

následující. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 téhož zákona. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které mu bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 24.4.2022 byl z policejní cely eskortován žalobce z důvodu, že v ul. Zářečská, Horažďovice (Club Houba), v podnapilém stavu (naměřeno 2,82 promile alkoholu v dechu) rozbíjel sklo a nechtěl opustit provozovnu (viz úřední záznam č.j. KRPP-61963-1/ČJ-2022-030022). Dle předloženého biometrického cestovního dokladu č. X, bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území schengenských států dne 3.7.2021. Dne 24.4.2022 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu, ve věci správního vyhoštění z území členských států EU pro naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení (dále jen **protokol**) žalobce uvedl, že z Moldavska odcestoval dne 3.7.2021, kdy přes Maďarsko vstoupil do ČR a ač věděl, že na území smluvních států mohl pobývat po dobu 90 dní ve 180 dnech, tedy do 30.9.2021, nevycestoval, protože v Podněstří není práce a nemá se kam vrátit. Pro legalizaci pobytu na území neučinil žádné kroky. V domovském státě má matku a dceru, je rozvedený. Dále uvedl, že není rodinným příslušníkem občana EU, ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. V ČR nic nevlastní, nemá žádné kulturní, sportovní aktivity, vazby a na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedl, že žádné nemá. V EU, respektive v Německu, bydlí sestra společně s manželem, za kterou jezdí 1 x měsíčně na návštěvu a je s ní v telefonickém kontaktu. Zároveň mu v domovském státě nehrozí žádný trest, nebo nelidské zacházení.

Žalovaný výše definované rozhodnutí o správním vyhoštění zhodnotil jako korespondující se zákonem i se skutkovým stavem, neboť protiprávní jednání žalobce odůvodňující postup v intencích § 119 zákona o pobytu cizinců bylo v řízení jednoznačně prokázáno a žalobci bylo v rámci vedeného řízení umožněno využít veškerých práv, která mu správní řád pro postavení účastníka správního řízení přiznává.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že je neshledal opodstatněnými. Žalobce v odvolání uvedl, že se v době pobytové kontroly se nacházel na území legálně na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu. Žalovaný na uvedenou námitku reagoval tak, že podmínky vstupu, pobytu a vycestování jsou pro státní příslušníky Moldavska mající v držení biometrický pas vydaný v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), stanoveny v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen **Nařízení**). Konkrétně z čl. 4 odst. 1 Nařízení vyplývá, že držitel biometrického pasu je osvobozen od vízové povinnosti pro vstup, pobyt na území členských států schengenského prostoru, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Žalobce měl v cestovním dokladu otištěno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 3.7.2021 (Naglak - Maďarská republika), což stvrdil i v

protokolu, kde uvedl, že z Moldavska odcestoval dne 3.7.2021, kdy přes Maďarsko vstoupil do ČR. Do dne 30.9.2021 žalobce nevycestoval z území ČR a nadále zde pobýval, aniž by k tomu dle výše uvedeného Nařízení byl oprávněn a tudíž ode dne 1.10.2021 do dne 24.4.2022 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Nemůže proto obstát tvrzení právního zástupce žalobce, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 24.4.2022, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu, proto vzal žalovaný námitku cizince jako nedůvodnou.

Ohledně námítky, že správní orgán I. stupně nezjistil skutkový stav věci, žalovaný uvedl, že si správní orgán I. stupně pro napadené rozhodnutí opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Rovněž tak byla žalobci v řízení poskytnuta ve smyslu § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu § 36 téhož zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve smyslu § 3 správního řádu byl správním orgánem I. stupně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí nepostrádá náležitosti § 68 odst. 3 tohoto zákona. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen a náležitě popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo následně správním orgánem I. stupně přijato. Správní vyhoštění bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy a provedené dokazování v rámci předmětného řízení je dle jeho názoru nutno považovat za dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, které žalobce správnímu orgánu I. stupně předeštel v rámci prvostupňového řízení. Správní orgán I. stupně zjistil všechny okolnosti ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce měl po celou dobu vedeného řízení možnost uvést okolnosti svědčící v jeho prospěch, což neučinil, neuvedl žádné konkrétní informace, které by dle jeho názoru měly být zkoumány a co tedy bylo v rozporu se zákonem. Žalovaný zopakoval, že žalobce, kterému hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Ani v odvolání žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch a které by měl správní orgán hodnotit a posoudit.

Žalobce v odvolání uvedl, že nesouhlasí s možností vycestovat do Moldavska z důvodu, že tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, když se jedná o nedemokratickou zemi zejména s ohledem na poslední politický vývoj. S ohledem na skutečnost, že žalobce se v rámci odvolání vyjádřil ve smyslu existence překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, bylo v reakci na tyto vznesené námitky ze strany žalovaného vyžádáno ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změna vydaného závazného stanoviska ministerstva (vnitř) ev. č. ZS53684 ze dne 25.4.2022 od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Na základě své žádosti obdržel žalovaný závazné stanovisko MV-91332-2/OAM-2022, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko ministerstva ze dne 25.4.2022 ev. č. ZS53684. Z odůvodnění závazného stanoviska Ministerstva vnitř vyplývá, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které znemožňují jeho vycestování do Moldavska. Ani na základě podaného odvolání tak nebyly shledány důvody pro změnu napadeného

závazného stanoviska. Žalovaný v řízení o správním vyhoštění následně postupoval ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, tj. žalobci oznámil, že spisový materiál byl doplněn o závazné stanovisko ministerstva včetně podkladů pro jeho vydání, a dal mu možnost se s novými podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Právní zástupce žalobce se dne 12.9.2022 vyjádřil a uvedl, že opětovně nesouhlasí jak se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, ani závazným stanoviskem ministra vnitra, protože v případě návratu do vlasti bude žalobce s vysokou pravděpodobností reálně ohrožen na svém životě.

Žalovaný uvedl, že dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon činěný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. V § 149 odst. 3 správního řádu je stanoveno, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Překážky vycestování tedy neposuzuje správní orgán I. stupně ani žalovaný ve své vlastní působnosti, ale prostřednictvím dotčených orgánů. Správnost závazného stanoviska není správní orgán I. stupně ani žalovaný oprávněn posuzovat. Žalovaný je povinen respektovat závěr ministra vnitra o tom, že vycestování žalobce je možné a neprovádí v této otázce vlastní dokazování. V případě vycestování do Moldavska žalobci tedy nebrání žádné překážky ani tam nebude ničím ohrožen. Též bylo konstatováno, že v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce neuvedl, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Žalobce navíc disponuje platným cestovním dokladem, není proto ani důvod, proč by měl mít se státními orgány při návratu jakékoli potíže.

Také žalovaný zkoumal přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, když správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života žalobce posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný se plně s tímto názorem ztotožnil. Žalobce byl v rámci protokolu dotázán na veškeré možné vazby k ČR a domovskému státu, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí. V průběhu správního řízení nebo v protokolu měl žalobce možnost se i nad rámec otázek správního orgánu I. stupně vyjádřit a uvést veškeré skutečnosti, které považoval za významné při posouzení uložení správního vyhoštění. V protokolu žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné a ani nežije ve společné domácnosti s občanem EU, nemá zde žádný majetek a k území ČR ho neváží žádné vazby. Také uvedl, že v Německu bydlí jeho sestra s manželem, za sestrou jezdí 1 x měsíčně. Dále uvedl, že když bude v Moldávii, tak s ní bude v kontaktu přes telefon, což pro něj není problém. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v podstatě ve svém odvolání neuplatnil žádnou konkrétní okolnost, skutečnost či tvrzení, které by mohly založit nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Závěry správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí jsou tak dle názoru žalovaného správné, založené na řádně zjištěném stavu věci, vztahují se k individuálnímu případu žalobce a žalovaný na ně zcela odkázal. Je totiž zřejmé, že do života žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě, ale takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.

Žalovaný neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců, za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let

(srov. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Správním orgánem vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Žalobce pobýval na území neoprávněně ode dne 1.10.2021 do 24.4.2022 což je více jak půl roku, a jen díky správnímu orgánu I. stupně byl odhalen jeho nelegální pobyt na území.

Dále bylo uvedeno, že v odvolání právní zástupce žalobce v obecné rovině namítal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalovaný k těmto odvolacím námitkám konstatoval, že právní zástupce žalobce jistě může i jen v obecné rovině namítat porušení právních předpisů jejich pouhým výčtem, resp. jejich citací. Slovem „může“ však má žalovaný na mysli skutečnost, že je právním zástupcem žalobce svobodným rozhodnutím, jak bude své odvolání formulovat. Pokud však právní zástupce žalobce současně nevykládá, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, jakým postupem, úvahou, hodnocením či závěrem se měl správní orgán I. stupně vůči němu dopustit nezákonnosti, nemůže očekávat, že s takovou odvolací námitkou uspěje. Právní zástupce žalobce navíc cituje ustanovení základních zásad správního řízení, k jejichž porušení obvykle dochází ve spojení s konkrétní vadou řízení, kterou je povinen označit.

K obecné námitce tedy žalovaný rovněž obecně konstatoval, že právním zástupcem namítaná porušení ustanovení správního řádu neshledal a námitku má za nedůvodnou. Dle žalovaného správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, neboť náležitě zjistil skutečný stav věci, pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Rovněž tak byla žalobci v řízení poskytnuta potřebná součinnost a ve smyslu § 36 správního řádu mu byla dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen. Vyhodnocením zajištěných důkazů (jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech), posouzením společenské škodlivosti jednání žalobce, pohnutek i míry jeho zavinění, se uložené správní vyhoštění jeví jako opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Také bylo konstatováno, že bylo dosaženo jeho plného souladu s právními předpisy. V řízení bylo současně řádně zjištěno, že nejsou dány liberační důvody definované ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a spisový materiál pro vydání rozhodnutí obsahuje dostatečné množství podkladů. Odvolací orgán proto uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců považuje za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Vzhledem k uvedenému proto není možné vyhovět návrhu žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí. Jelikož jsou správní orgány ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu povinny mj. postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a ve smyslu § 2 odst. 4 téhož zákona, jsou mj. povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, bylo ve věci rozhodnuto, jak výše uvedeno.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 10.10.2022** plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále uvedl, že je přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným

způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Podle názoru žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

5. **Ze zasláného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21.9.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.10.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky založené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.9.2022 právnímu zástupci žalobce doručeno dne 26.9.2022.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle **§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
10. Dle **§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie

vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

11. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
12. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn; pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
14. Dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako Úmluva o ochraně lidských práv a základních. Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
15. Soud se nejprve zabýval tvrzeními žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně jeho pobytu na území ČR, resp. členských států EU. Správní orgány vycházely především ze skutkových závěrů, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru přes maďarský hraniční přechod dne 3.7.2021, a do doby kontroly, tj. 24.4.2022, z tohoto území, resp. ze schengenského prostoru, nevycestoval. Tyto skutkové závěry správní orgány založily především na údajích obsažených v cestovním pasu žalobce, ale také na jeho vlastní výpovědi, která byla vedena za přítomnosti tlumočnicka z jazyka, jemuž žalobce rozuměl, byla řádně zaprotokolována a žalobcem podepsána. Tyto podklady jsou pro učiněné skutkové závěry správních orgánů plně dostačující.
16. V případě, že žalobce takto zjištěné skutečnosti rozporuje a v rozporu se svojí předchozí zaprotokolovanou výpovědí a údaji zjistitelnými z cestovního dokladu předkládá jinou skutkovou verzi, činí tak pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení. Za této situace tak nezbyvá než konstatovat, že žalobce nevyvrátil skutková zjištění správních orgánů, že na

území schengenského prostoru vstoupil v den, který je uveden na příslušném hraničním razítku v jeho cestovním pasu, tj. dne 3.7.2021, a do doby provedené kontroly (24.4.2022) na území ČR, resp. členských států EU, pobýval nepřetržitě, neboť nebylo prokázáno, že by z tohoto území vycestoval, jeho platný cestovní pas (do 10.4.2029) neobsahuje žádné výstupní razítko po tomto období. Přijaté závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí s obsahem správního spisu zcela koresponduje. Z toho důvodu má soud tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

17. Žalobce oprávněnost svého pobytu na území států EU odůvodňuje především skutečností, že disponuje platným cestovním pasem Moldavska s biometrickými údaji. K tomu soud však musí uvést, že platný cestovní pas však bez dalšího není dostatečnou podmínkou pro přijetí závěru, že cizinec na území ČR, resp. členských států EU, pobývá či pobýval oprávněně.
18. Čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016 stanoví, že pro pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, platí mj. podmínka platného víza, pokud je požadováno na základě Nařízení, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni.
19. Je pravdou, že dle čl. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14.11.2018 (dále jen **Schengenský hraniční kodex**), státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II, a to včetně Moldavska, jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1, avšak pouze pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.
20. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud celková délka pobytu na území členských států EU v případě občana Moldavska s platným biometrickým pasem přesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, je tento cizinec povinen mít platné vízum.
21. Žalobce však neuvedl, ani neprokázal, že by takovým vízem disponoval, a během své výpovědi uvedl, že si je vědom toho, že na území smluvních států mohl pobývat po dobu 90 dní ve 180 dnech, tedy do 30.9.2021. Správní orgány také nezjistily během správního řízení skutečnosti, které by je vedly k závěru, že žalobce je držitelem platného víza či jiného platného oprávnění pro vstup na území ČR, resp. států EU. Rovněž žalobce žádným způsobem neprokázal, že by skutečně nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
22. Neoprávněným pobytem se v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 rozumí „*přítomnost státního příslušníka třetí země, který nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky vstupu uvedené v článku 5 Schengenského hraničního kodexu nebo jiné podmínky vstupu, pobytu nebo bydliště v určitém členském státě, na území tohoto členského státu*“. Neoprávněně pobývajícím tedy nebude jenom cizinec, který vstoupil na území, aniž by splňoval podmínky vstupu, ale také cizinec, který podmínky vstupu přestal splňovat až po svém vstupu a pobytu na území členského státu.
23. Dále se soud zabýval také námitkou týkající se bezpečnostní situace v Moldavsku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a také z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalovaný si s ohledem na vznesené námitky žalobce ohledně bezpečnosti situace v Moldavsku vyžádal ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změnu

vydaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS53684 ze dne 25.4.2022 od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Na základě své žádosti obdržel žalovaný závazné stanovisko MV-91332-2/OAM-2022, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko ministerstva ze dne 25.4.2022 ev. č. ZS53684. Z odůvodnění závazného stanoviska vyplývá, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, které znemožňují jeho vycestování do Moldavska.

24. Soud si je vědom bezpečnostní situace v Podněstří a skutečnosti, že žalobce z této oblasti pochází, nic ale nevylučuje možnost jeho opuštění této oblasti, když mu nic nebránilo dlouhodobě setrvat v jiném státě, resp. v ČR. Tvrzení o nepříznivé ekonomické situaci a množících se případech vražd jsou natolik obecná, že nesplňují požadavek na dostatečně konkrétní tvrzení o hrozbě skutečného nebezpečí ve vztahu k osobě žalobce, jíž by byl vystaven v důsledku povinnosti vycestovat. Stejně tak tvrzení o tom, že Moldavsko není demokratickou zemí (bez ohledu na to, zda se jedná o tvrzení pravdivé či nikoli), takovému požadavku nevyhovuje.
25. Také je zdejšímu soudu známo usnesení Krajského soudu v Brně č.j. 41 Az 14/2022-30 ze dne 20.6.2022, kterým položil tři předběžné otázky Soudnímu dvoru EU v obdobném případě (řízení o předběžné otázce vedené u Soudního dvoru EU jako věc C-406/22). Do doby, než bude o těchto otázkách rozhodnuto, však zdejší soud pro účely zachování jednotnosti a předvídatelnosti postupu v obdobných případech, bude držet dosavadní praxi. Dle ní zdejší soud k rozporu vymezení země jako bezpečné země původu s teritoriálními výjimkami s unijním právem nepřihlíží bez námítky, z vlastní iniciativy. Soud nedospěl k závěru, že by obecně nebylo možné tento koncept bezpečné země při posouzení navrácení (vyhoštění) žalobce použít, proto má tuto námitku za nedůvodnou.
26. S ohledem na všechny výše uvedené rozhodné skutečnosti dospěl soud závěru, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, tudíž rozhodnutí neshledal nezákonným a v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, že odvoláním napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními příslušného zákona a správního řádu, proto bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadeným rozhodnutím ze dne 21.9.2022 zamítnuto.
27. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a tedy k požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí. Zdejší soud totiž neshledal nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, ani porušení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 ani § 50 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce, správními orgány, tj. správním orgánem I. stupně a žalovaným, rovněž nezjistil žádná jiná pochybení v předcházejícím správním řízení, k nimž je povinen přihlídnout ex officio. Rovněž soud nezjistil, že by byl žalobce vydáním předmětných správních rozhodnutí zkrácen na svých právech s ohledem na výše uvedená zjištění, proto byla žaloba ze dne 6.10.2022 zamítnuta.

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 6. prosince 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně